

РЕШЕНИЕ

№ 406

гр. Казанлък, 28.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАЗАНЛЪК, ПЕТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: НЕЙКО Г. НЕЙКОВ

при участието на секретаря ДЕТЕЛИНА ИВ. Д.А
като разгледа докладваното от НЕЙКО Г. НЕЙКОВ Гражданско дело № 20235510100387 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от Т. Г. Т., с ЕГН *****, с постоянен адрес: ****, действащ чрез адвокат В. Д. М., АК-С.З., против И. М. Т., с ЕГН *****, с постоянен адрес: **** с правно основание чл. 23, ал. 2 СК. Ищецът сочи, че с ответницата сключили граждански брак на **** г., като на 09.09.2002 г. по време на брака закупили апартамент 11, с изложение запад-юг, находящ се в гр.К., в жилищен блок - конфекция Б., на ул. „Х.Б.“ **, построен на основание отстъпено право на строеж върху земя общинска собственост, в квартал **** по плана на града, на ****, състоящ се от две спални, дневна, кухня и сервизни помещения, ведно с прилежащите избено помещение 4 и таванско помещение 9, както и 1/15 ид. част от общите части на сградата и 1/76 ид.ч. от правото на строеж върху терена с площ от **** кв.м., при съседни: на апартамента горе-И. М., долу-И. К., видно от Нотариален акт за продажба на недвижим имот N **** г. на Нотариус Н.Б., с район на действие РС-Казанлък за сумата от 11700,70 лв. Съгласно схема 15-237099-08.03.2021 г., издадена от СГКК гр.С.З., апартаментът бил с идентификатор ****, с предназначение - жилище, апартамент, със съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж обект **** и ****, под обекта: обект № **** и над обекта обект ****, заедно с прилежащите му Избено помещение 4 и таванско помещение 9, като самостоятелният обект се намирал на етаж 4 в сграда с идентификатор № ****, разположена в поземлен имот с идентификатор ****, с адрес: гр.К., ул.„Х.Б.“ **, ****. Данъчната оценка на апартамента била в размер на 51 161,40 лв. съгласно удостоверение за данъчна оценка изх. № **** г. издадена

от Община К.. Сочи, че на 06.06.2012 г. бракът им бил прекратен с развод - решение от 06.06.2012 г. постановено по гр.д. № ****/**** г. по описа на КРС, след което режимът на СИО се прекратил с развода им с ответницата и останали съсобственици на този апартамент. Сочи, че на 14.08.2002 г. със съгласието на вече бившата му съпруга продал апартамент негова лична собственост за сумата от 6300 лв.. която сума вложил изцяло за закупуването на процесния апартамент. Паричните средства, получени от продажбата на неговата лична собственост имот, дадени от него и вложени в закупуването на апартамента били в размер на 6 300 лв. поради което предявява настоящия иск за частично преобразуване на негово лично имущество в придобиването на общия им имот. Съгласно Тълкувателно решение 5/2013 на ВКС придобитото през време на брака, независимо на чие име, било с характера на вложените в придобиването средства. Ако те били изцяло или отчасти лични на единия съпруг, другият нямал принос в придобиването - изцяло или за съответната част, макар да участвал в придобивната сделка. Бракът не бил средство за неоснователно обогатяване. Съществен бил приносът в придобиването, а не това на чие име бил придобит имотът. Сочи, че не можел да се спогоди относно квотите в съсобствеността на апартамента и ответницата не била съгласна с преобразуването на личното му имущество, бил принуден да заведе настоящия иск, като моли съда да приеме за установено по отношение на ответницата, че притежава и е собственик на 76,92 % идеални части от гореописания апартамент, предвид обстоятелството, че част от заплатената сума за закупуването на апартамента в размер на 6 300 лв. била негова лична собственост, преобразувана от продажбата от негово лично имущество - друг апартамент. Останалата сума в размер на 5400,17 лв. $11700.70 - 6300 = 5400,70$ / е заплатена от тях - страните в режим на СИО, и така ответницата е вложила в режим на СИО сумата от 2700.35 лв., а от негова страна 9000.35 лв., от които в режим на СИО сумата от 2700,35 лв. и 6 300 лв. негови лични средства, получени от продажбата на апартамент негова лична собственост. Претендира за разноски по делото.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответницата. На същия са редовно връчени препис от исквата молба и приложенията към нея. Сочи, че първоначално спрямо нея били предявени две искиви претенции, като с първата от тях се искало от ищеца да бъде определен по[1]голям дял от недвижим имот, придобит от нея, представляващ апартамент е идентификатор **** с предназначение жилище с административен адрес гр. К., ул. „Х.Б.“ **, ****. С втората искова претенция се искало съдът да раздели процесния апартамент между нея и ищеца при квоти 76,92% идеални части за ищеца и 23,08 % идеални части за нея. След като оспорила исковите претенции, ищецът коригирал исквата си молба и вече от съда само се искало да се постанови съдебен акт, с който да се приеме за установено, че ищецът притежавал и бил собственик на 76,92 % идеални части от процесния апартамент. Отново се твърдяло, че ищецът продал свой имот и част от получената сума в размер на 6300лв. предоставил за

закупуване на процесния апартамент, като по този начин било налице преобразуване на негово имущество. Оспорва тази искова претенция и счита, че следвало да се отхвърли като неоснователна и недоказана по следните съображения: Действително с ищеца били съпрузи от ****г. до 06.06.2012г., когато бракът им бил прекратен. Действително на 14.08.2002г. ищецът продал негов недвижим имот, представляващ апартамент, като сделката била обективирана в Нотариален акт за продажба на недвижим имот **** на нотариус Н.Б.. Действително на 09.09.2002г. закупила процесния апартамент, за което бил съставен Нотариален акт за продажба на недвижим имот ****г. на нотариус Н.Б.. Оспорва изцяло исковите претенции и отправените в исковата молба твърдения, че ищецът е вложил лично неговите средства, придобити от продажба на негов недвижим имот в имота, който придобила тя. През 2002г. ищецът бил хазартно зависим и имал много дългове и многократно бил търсен от неговите кредитори, за да им върне сумите, които им дължал. По тази причина и за да се издължи на своите кредитори ищецът продал собствения си недвижим имот, като с получената сума погасил задълженията си. Дори и да имало останали някакви средства от тази продажба, то същите били много малко и послужили за закупуване на вещи за дома и неговото обзавеждане. Недвижимият имот, който тя закупила по време на брака ѝ с ищеца, бил придобит основно с нейни средства, представляващи спестявания и предоставени ѝ от нейни роднини. По тази причина имотът бил записан на нейно име, а не на името на нея и ищеца. Настоящият спор не попадал в обхвата на указанията, дадени с Тълкувателно решение № 5 от 29.12.2014 г. на ВКС по т. д. № 5/2013 г., ОСГТК, противно на твърденията в исковата молба. В случая константната съдебна практика била категорична и обобщено се изразявала в следното: „В хипотезите, когато придобиването на имот е на името само на единия съпруг, установяването на трансформация на лично имущество от страна на другия съпруг, е изключено. В този случай възниква или съпружеска имуществена общност или трансформация на придобиващия съпруг.“ В този смисъл са например Решение № 45 от 31.03.2021 г. на ВКС по гр. д. № 4551/2019 г., II г. о., ГК; Решение № 347 от 15.10.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1071/2011 г., IV г. о., ГК; Решение № 88 от 24.07.2015 г. на ВКС по гр. д. № 1112/2015 г., II г. о., ГК. Заявява, че оспорва исковата молба. Процесният апартамент бил изключителна нейна собственост и моли съда предвид константната съдебна практика тази искова претенция да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Моли на основание чл. 23, ал. 1 СК да бъде признато за установено спрямо ищеца, че процесният апартамент е придобит по време на брака с нейни средства и представлява нейно лично имущество, като ищецът няма принос в неговото придобиване. Претендира за разноски по делото.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства съдът намира за установено следното:

Не е спорно, че страните са сключили граждански брак на **** г.,

който брак е прекратен с развод по взаимно съгласие с влязло в законна сила решение, постановено по гр.д. № ****/**** г. по описа на КРС.

От представения Нотариален акт за продажба на недвижим имот **** на нотариус Н.Б., е видно че на 14.08.2002 г. Т. Г. Т., със съгласието на съпругата си И. М. Т. продал на С.Д.С.,следният свой недвижих имот, придобит чрез обезщетение по реда на чл.100 ЗТСУ /отм./ и представляващ негова лична собственост ,а именно: апартамент № 12 /дванадесети/, находящ се в град К., в жилищен комплекс “И.”,в жилищна сграда ****, жилищен блок № 19 /деветнадесети/,във вход “А”,на **** етаж,състоящ се от две стаи, столова,кухня и сервизни помещения,със застроена площ от 83,73 кв.м. /осемдесет и три цяло и седемдесет и три стотни кв.метра/,ведно с принадлежащото ИЗБЕНО ПОМЕЩЕНИЕ № 12 /дванадесето/,с полезна площ от 4,40 кв.м. /четири цяло и четиридесет стотни кв.метра/.

От представения Нотариален акт за продажба на недвижим имот ****г. на нотариус Н.Б., е видно че на 09.09.2002 г. Ц. С. Е. и съпругата му Н. Х. Е., чрез пълномощника си Ц. С. Е. и Е. С. Е. продават на И. М. Т., следният свой недвижим имот,придобит по покупка и чрез наследяване по закон и по завещание,а именно: апартамент № ****,с изложение юг-запад,находящ се в град К.,в жилищен блок-конфекция “Б.”, на улица „Х.Б.” № ** /****/,построен на основание отстъпено право на строеж върху земя общинска собственост, в квартал **** /****/ по плана на града,на **** етаж,състоящ се от две спални, дневна, кухня и сервизни помещения, ведно с принадлежащите помещения № **** и таванско помещение № 9.

Видно от схема 15-237099-08.03.2021 г., издадена от СГКК гр.С.З., апартаментът е с идентификатор ****, с предназначение - жилище, апартамент, със съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж обект **** и ****, под обекта: обект № **** и над обекта обект ****, заедно с прилежащите му Избено помещение 4 и таванско помещение 9, като самостоятелният обект се намирал на етаж 4 в сграда с идентификатор № ****, разположена в поземлен имот с идентификатор ****, с адрес: гр.К., ул.“Х.Б.“ **, ****.

Данъчната оценка на апартамента е в размер на 51 161,40 лв. съгласно удостоверение за данъчна оценка изх. № **** г. издадена от Община К..

Приобщени са Заповед за защита **** г., издадена по гр.д. №****/**** г. на КРС, както и Заповед за защита №****., издадена по гр.д. №****/**** г. на КРС, видно от които съдът е задължим ищецът да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо ответницата.

По делото се събраха гласно доказателства.

Свидетелят О.Т.Ц., без родство със страните, заявява, че познавал Т. от 2001 г. - бил шеф на цех в „Б. К“. Станали приятели. През август, 2002 г продал апартамент. След това заминал на море със семейството си, помолил го да му пази парите през това време. След 2-3 седмици - на 09.09 си ги

потърсил обратно. Били 6-7 хиляди лева. Предал му ги в центъра на град К., не помни точно колко са били парите, но ги преброил. Не му било известно Т. да е имал зависимости от хазарт, бил му партньор в бизнеса.

Сочи, че разписка за пликчето с пари не е взимал, когато ги връщал – също – не му искал. Познавал съпругата на Т., но те били в тежки отношения от както ги познавал. Не коментирали как е бил закупен апартамента. Заем от тях не е искал. Към онзи период били с Т. приятели, след това бизнес партньори, а сега - само приятели. Имущества – коли, ниви, морски имоти, апартаменти, злато – не знае дали са придобили. Коли са придобили във фирмата.

Свидетелката М. Г. М., майка на ответницата, желае да свидетелства, заявява, че по време на брака И. и бившият ѝ зет придобили апартамент - през 2002 г., намирал се на ул. „Х.Б.“, за което им помогнали. В онзи момент, знаела от дъщеря си, че зет ѝ се е занимавал с хазарт, трябвало да продаде негов личен апартамент, за да може да покрие дълг, който имал заради хазарта. Соци, че тя помогнала за закупуването на апартамента с 5000 лева, била в Г. 17 години, работела. Лично дала сумата от 5000 лева, пращала ги по другата си дъщеря. В момента в апартамента живеел Т., изгонил дъщеря ѝ и детето. И. живеела на квартира под наем, не можела да влезе в апартамента, а Т. не ѝ плащал наем.

Относно свидетелските показания, съдът счита, че не следва да ги кредитира за напълно достоверни, тъй като свидетелите обслужват всяка една от страните, която ги е довела в съдебно заседание. От същите не става по категоричен начин ясно какъв е приносът на ищеца и ответника относно закупуването на процесния апартамент.

От така приетите за установени факти и обстоятелства съдът прави следните правни изводи:

Ищецът наред с иска за делба е предявил и иск за частична трансформация на лични средства при закупуване на процесния имот, а ответницата е направила възражение, на осн. чл. 23, ал.1 от СК, че същият представлява нейно лично имущество.

Семейният кодекс предвижда възникване на съпружеска общност при възмездно придобиване на вещи и вещни права по време на брака в резултат на съвместен принос, който се предполага до доказване на противното. Презумпцията на чл. 21, ал. 3 от СК е оборима. Приносът е изключен и е основание за пълна, или частична трансформация, съгласно предвидената възможност в чл. 23 от СК когато вещите и вещните права са придобити по време на брака, но със средства, или права, придобити по дарение, наследство, или с друго лично имущество по смисъла на чл. 22 от СК.

Настоящият съдебен състав намира предявеният с исковата молба установителен иск за частична трансформация на лични средства по чл. 23 от

СК за допустим. Този иск следва да бъде предявен преди или във висящ процес за делба между бившите съпрузи, тъй като в делбената маса ще се включат всички имуществва, придобити по време на брака и именно в настоящото производство ищецът има правен интерес да докаже наличието на трансформация на лично имущество във вещта - предмет на делбата. Искът е установителен и няма пречка разглеждането му да стане заедно с делбата, доколкото установява липсата или наличието на едно преюдициално право, което е във връзка с основния спор - допустима ли е делбата и между кои лица, за кои имоти ще се извърши тя, както и каква е частта на всеки съделител.

Предявяването на иск за признаване на пълно или частично преобразуване на лично имущество в имущество - съпружеска имуществена общност, е правна възможност за всеки един от съпрузите (настоящи или бивши) да обори по съдебен ред установените в чл. 21, ал. 1 и ал. 3 от СК презумпции, че вещните права придобити по време на брака в резултат на съвместен принос, принадлежат общо на двамата съпрузи независимо от това на чие име са придобити, като съвместният им принос се предполага до доказване на противното.

В тежест на страната, твърдяща, че сумата, вложена за закупуване на процесния недвижим имот, е била лична негова/нейна собственост, е да установи този факт, с което да се обори презумпцията на чл. 21, ал. 3 от СК за съвместен принос при придобиването му.

Доказателствената тежест, съответно за липса на принос и за личен произход на вложените в придобиването на имота средства, се носи от този, който се позовава на липсата на принос и твърди, че вложените средства са лични и това в случая са и двете страни.

Тъй като в конкретния случай страни /купувачи/ по договора за придобиване на процесния недвижим имот са и двамата бивши съпрузи, основния материалноправен въпрос, който е от значение за правилното решаване на настоящия правен спор е : "Допустимо ли е установяване на трансформация на лично имущество на основание чл.23, ал. 1 и ал. 2 СК /чл. 21, ал.1 и ал. 2 СК от 1985 г. - отм./ в случаите на придобиване на недвижим имот през време на брака чрез договор за покупко-продажба". Противоречивата съдебна практика по горепосочения въпрос е наложила включването на този въпрос в образуването от ВКС Тълкувателно дело № 5/2013 г., ОСГТК.

В т. 4 на ТР № 5/2013 г. по т. дело № 5/2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че в случаите на придобиване на недвижим имот през време на брака с договор за покупко –продажба на името на двамата съпрузи може да се установява пълна и частична трансформация на лично имущество, на осн. чл. 23, ал. 1 и 2 СК / чл. 21, ал. 1 и 2 СК, отм. /.

Според мотивите на това решение съвместният принос на съпрузите се предполага оборимо при възмездните придобивни основания, какъвто е

договорът за покупко-продажба на недвижим имот - чл. 21, ал. 3 СК. Прието е, че критерият за преобразуване на лично имущество в закупения през време на брака имот е изцяло обективен - изследва се характерът на вложените в придобиването средства. Съпругът, притежавал преобразуваното лично имущество, може по всяко време на брака и след неговото прекратяване да предяви положителния установителен иск за признаване личния характер на придобитото имущество, с което да го отграничи и изключи от съпружеската имуществена общност. Това е правна възможност, предоставена на всеки от съпрузите. Затова, ако намерението им е било да придобият общо, воля на съпруга е да не релевира личния си принос в придобиването. Плащането на цената в брой при сключване на договора сочи, че съпрузите са разполагали с паричните средства в момента на придобиването, както и че трансформацията е възможна при доказване произхода на средствата. Облигационни отношения между съпрузите възникват при плащане на цената със заемни средства, когато задължението за връщането им е поето солидарно от двамата за нуждите на семейството чл. 32, ал. 2 СК/ чл. 25, ал. 2 СК, отм./. Само в този случай изплащането на заема с лични на единия съпруг средства не променя възникналото в съпружеска общност вещно право.

С оглед горесцитираната съдебна практика на ВКС, която настоящият съдебен състав намира, че предявения от ищеца иск - за частична трансформация и въведеното от ответницата възражение – съответно за пълна такава, се явяват неоснователни. След като договорът за покупко-продажба /материализиран в Нотариален акт за продажба на недвижим имот ****г. на нотариус Н.Б./ е сключен от ответницата като купувач, по време на брака ѝ с ищеца, / бракът е сключен на **** г., процесният имот е закупен на 09.09.2002 г., а разводът между страните е на 06.06.2012 г. /, транслативния ефект на сделката е настъпил пряко в патримониума на двамата при равни права като страни по договора и придобиването на собствеността не е обусловено от техния съвместен принос. Съгласно чл. 21, ал. 1 от действащия СК, вещните права, придобити по време на брака в резултат на съвместен принос, принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо от това на чие име са придобити. С прекратяването на брака се прекратява и съпружеската имуществена общност - чл. 27, ал. 1 от СК. Изключение от това правило е нормата на чл. 23 от СК.

Чл. 23, ал. 1 СК (чл. 21, ал. 1 СК отм.) гласи, че когато вещите са придобити изцяло с лично имущество, в т. ч. чрез дарение по време на брака и придобитите преди брака, то те са лично притежание на съпруга. Правнорелевантният момент за влягането на лични средства от единия съпруг е този на придобиването на вещното право, като по твърдения на ищеца жилището е заплатено отчасти със средствата, получени от продажба на негов личен недвижим имот. По делото обаче не бяха събрани категорични доказателства за това как (за какво) са изразходвани паричните средства, получени от посочената от ищеца предхождаща продажба. В случая единственото доказателство в тази връзка е отразяването в самия Нотариален

акт за продажба на недвижим имот **** на нотариус Н.Б., на получена продажна цена, което не е в състояние да докаже, още повече пълно и главно, обстоятелството, че тази сума е действително вложена в покупката на недвижимия имот. Още повече, че в представения по делото на стр. 7 нотариален акт в пункт 1 е отразено, че ищецът продава процесния недвижим имот със съгласието на съпругата си – ответница в настоящото производство. Аналогично стои и въпросът с твърдението на ответницата, че имотът е придобит с лично нейни средства. Същото остава изцяло недоказано от нея и съответно неоснователно.

Предвид гореизложеното, следва да се приеме че по отношение на целия процесен недвижим имот, като придобит по време на брака на двамата съделители - бивши съпрузи, е възникнала съпружеска имуществена общност. След прекратяването с развода на тази СИО на осн. чл. 27, ал. 1 СК, по отношение на процесния недвижим имот е възникнала обикновена съсобственост при равни дялове на съпрузите - чл. 28 СК.

Предвид гореизложеното и тъй като делбата е допустима с оглед разпоредбата на чл. 34 от ЗС, съдът счита, че процесния недвижим имот следва да бъде допуснат до делба между съделителите, при квоти: 1/2 ид.ч. за съделителя Т. Г. Т., с ЕГН *****, с постоянен адрес: **** и 1/2 ид.ч. за съделителката И. М. Т., с ЕГН *****, с постоянен адрес: ****.

Досежно предявената с отговора на ИМ от ответника срещу ищеца привременна мярка с правно основание чл. 344, ал.2 от ГПК, то съдът намира същата за основателна и доказана и като такава следва да я уважи. Съображенията за това са следните: безспорно е налице съсобственост между страните по делото по отношение на процесния имот, при квоти, упоменати по-горе. Съсобствеността е правно състояние, при което едновременно съществуване на няколко взаимно свързани права на собственост на различни лица върху една и съща вещ, поражда специфични вътрешни отношения между съсобствениците по повод използването на общата вещ, регламентирани с нормата на чл. 31, ал.2 от ЗС и чл. 344, ал.2 от ГПК. Всеки съсобственик притежава свое самостоятелно право върху общата вещ, идентично по същността си с това на другите съсобственици, чийто обем зависи от размера на притежаваната идеална част. Правото на ползване, разбирано като фактическо служене без получаване на доходи на служещия си с общата вещ съсобственик е ограничено от конкуренцията на еднородните права за ползване, които имат другите съсобственици. Съсобственикът може да си служи с общата вещ, съобразно предназначението ѝ, което тя е имала при възникването на съсобствеността и по начин да не пречи на другите съсобственици да си служат с нея, според правата им.

Забраната да не пречи на другите съсобственици е израз на общото правило за добросъвестно упражняване на притежаваното право. Ползващият съсобственик започва да пречи, когато друг съсобственик е отправил искане да си служи с вещта, което е доведено до знанието на първия и той не е

отстъпил частта, съответстваща на дела на претендиращия или не му е предоставена възможност да ползва общата вещ заедно с него. В тази хипотеза, лишеният от възможността да ползва общата вещ според нейното предназначение и според притежавания от него обем права съсобственик има право да получи обезщетени, съгл. чл. 344, ал.2 от ГПК. Касае се до имуществено право, установено като коректив при настъпилото неоснователно разместване на блага между правните сфери на съпритежателите на общата вещ. Поради това, че не може да получи реално ползване, съответстващо на правата му в съсобствеността - съсобственикът има право на парично обезщетение.

Задължението за заплащане на обезщетение от страна на ползващия съсобственик възниква с получаване на писмено поискване от лишения от възможността да ползва общата вещ съсобственик. Претенцията по чл. 344, ал.2 от ГПК ще е основателна, когато неползващия съсобственик е отправил писмено поискване и то е получено от ползващия съсобственик и въпреки това, той или член на семейството му продължава пряко и непосредствено да си служи с цялата обща вещ, съобразно предназначението и, за задоволяване на свои лични или на семейството си потребности, без да зачита конкурентни права, или той и член на семейството му не си служи пряко и непосредствено с цялата обща вещ, но имайки достъп до нея не допуска друг съсобственик да си служи с нея /например като държи ключа/, или ползващият съсобственик е допуснал на безвъзмездно основание трето за съсобствеността лице, което само или заедно с него ползва общата вещ. /Тълкувателно Решение на ГК на ВКС/.

Процесуалният закон в разпоредбата на чл. 344, ал. 2 ГПК изрично предвижда възможност съдът да се произнесе, досежно ползването на имота, предмет на делбата, респективно заплащането на суми срещу ползването му до приключването на делбеното производство, като привременна мярка, която цели уреждане на отношенията, по повод ползването по време на висящността на делбения процес, включително чрез периодично заплащане на обезщетение.

Правната квалификация на отправено от ответника до съда искане за присъждане на обезщетение се основава на изложените при предявяването му факти и обстоятелства, както и от формулирания при това петитум. Ако искането касае присъждане на глобално претендирано обезщетение, включително изчислено по месеци, но за минал период от време, същото следва да се квалифицира като самостоятелна искова претенция. Но ако се претендира периодично заплащане на суми срещу ползването на съсобственото имущество занапред до окончателното извършване на делбата, следва да се приеме, че е налице искане за постановяване на привременна мярка по смисъла на чл. 344, ал. 2 ГПК. Предявеното от съделителя И. Т. с отговора на ИМ искане за заплащане от Т. Т. занапред /от подаване на отговора на ИМ/ до приключване на делбеното производство по 100.00 лв. месечно срещу ползването на съсобственото имущество представлява

претенция за периодични плащания, не касае обезщетяване за лишаване от ползване за минал период от време. Същото представлява искане за постановяване на привременна мярка по смисъла на чл. 344, ал. 2 ГПК до приключване на делбеното производство. Предявяването на такова искане в първата фаза на делбеното производство е допустимо и по същото съдът следва да се произнесе с решението по допускане на делбата.

По делото безспорно се доказва, че ответницата не живее в процесния имот, както и, че няма достъп до апартамента. Така, изхождайки от горното, съдът приема, че ищецът си служи пряко и непосредствено с общата вещ, имайки достъп до нея и не допуска другия съсобственик - И. Т. да си служи с нея. В съдебно заседание по тези обстоятелства не се направи възражение от ищеца, същите не бяха и оспорени от него.

Предвид горното съдът определя месечното обезщетение за ползване на процесното жилище, съобразно квотата на ответницата в него, а именно: 1/2 ид. ч., т.е. припадащата се сума следва да е в размер на 100.00 лв., за периода от подаване на отговора на исковата молба – 04.04.2023 г. до окончателното приключване на делбата.

Относно разноските:

Съгласно нормата на чл. 355 ГПК страните заплащат разноските в делбеното производство съобразно дяловете си, което е възможно и се извършва с решението по втора фаза на делбата, поради което съдът ще се произнесе по този въпрос при приключване на делбеното производство във втора фаза на делбата.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Т. Г. Т., с ЕГН *****, с постоянен адрес: **** против И. М. Т., с ЕГН *****, с постоянен адрес: ****, иск за признаване за установено по отношение на И. М. Т., че Т. Г. Т. притежава и е собственик на 76,92 % идеални части от следния недвижим имот: апартамент № ****, с изложение юг-запад, находящ се в град К., в жилищен блок-конфекция “Б.”, на улица “Х.Б.” № ** /****/, построен на основание отстъпено право на строеж върху земя общинска собственост, в квартал **** /****/ по плана на града, на **** етаж, състояли, се от две спални, дневна, кухня и сервизни помещения. ведно с принадлежащите помещения № 4 /четвърто/ и таванско помещение № 9 /девето/ както и 1/15 ид.ч. /една петнадесета идеална част/ от общите части на сградата и 1/76 ид. ч. от правото на строеж върху терена с площ от **** кв.метра, при съсед: на апартамента горе – И. М.

и долу - И. К., въз основа на частична трансформация на лични средства по време на брака на страните, като неоснователен.

ДОПУСКА съдебна делба между Т. Г. Т., с ЕГН *****, с постоянен адрес: **** и И. М. Т., с ЕГН *****, с постоянен адрес: ****, по отношение на следния недвижим имот: апартамент № ****, с изложение юг-запад, находящ се в град К., в жилищен блок-конфекция “Б.”, на улица “Х.Б.” № ** /****/, построен на основание отстъпено право на строеж върху земя общинска собственост, в квартал **** /****/ по плана на града, на **** етаж, състоящи, се от две спални, дневна, кухня и сервизни помещения. ведно с принадлежащите помещения № 4 /четвърто/ и таванско помещение № 9 /девето/ както и 1/15 ид.ч. /една петнадесета идеална част/ от общите части на сградата и 1/76 ид. ч. от правото на строеж върху терена с площ от **** кв.метра, при съсед: на апартамента горе – И. М. и долу-И. К..

ПРИ КВОТИ: 1/2 ид.части за Т. Г. Т. с п.с. и 1/2 ид.ч. за И. М. Т. с п.с.

ОСЪЖДА на осн. чл. 344, ал.2 от ГПК Т. Г. Т., с ЕГН *****, с постоянен адрес: ****, да заплати на И. М. Т., с ЕГН *****, с постоянен адрес: ****, сумата от 100.00 лв. месечно, начиная от датата на подаване на исковата молба - 04.04.2023 г. до окончателното приключване на делбата, представляващи обезщетение за ползването от ищеца на полагащата се на ответницата 1/2 ид. ч. от делбения имот.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Старозагорски окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Казанлък: _____